

27

Cartell de 16-VII-1941

Estimat Victor. Estic molt content de
veure que, almenys amb tu, estem a
acord. La nostra evolució és una cosa
tan imperiosa per tot el que ha
passat a Europa d'uns anys ençà
que un jove que vulgui veure-hi clar
i contemplar el panorama ja lligat de
tot pèrit sentimental i sense voler
enganyar-se ell mateix, ha d'arribar
a conclusions no molt dissimilars.
La democràcia fou una il·lusió, bella
sens dubte. Tot el segle XIX va fer-se
grans il·lusions. Llibertat, noies, igualtat
fraternitzisme, cultura per a tots,
atrimient de les supersticions ^{per sempre,} Verg
el 1940 ~~és~~ el més humil dels homes

seria una memòria de Marc Aureli. El nou
segle és el de les distribucions. L'única
afirmació ^{apuntual} que respecta, i que fins i tot
exalta d'una manera no sempre elegant
és la idea de pitava.

Qui sap! Tot plegat és molt comú i
convida a reflexions calladament en la
buena vida interior i a esforçar-se
a comprendre el màxim possible de cosa
a la de no perdre la carta de mara
sen. I així, per comprendre, cal començar
per aprendre a descombrar. Ahí, un in-
sens jaia tan el ridícul com en la
moral, la de veltar-se i el curió és
que aquest segle XIX. que ens veia
una mica d'ideals al qual si tan
dolços de renunciar - de renunciar,
almenys, a la seva inafectat - havia
començat com en el nostre, per una
onada de desencaràterament en els

millars experts. La Revolució de França també
darrere d'ells
grans esperances que durant uns 15
anys van semblar tancades. Cal dir que es
versor de Shelley contra Napoleó. El capítol
1830 Musset parlava encara d'un regne
"si'cote sans espoir". Tal vegada d'aquí pocs
anys una nova il·lusió ens pendrà. Tot
depèn de si el temps que ha estat a
Europa es revertirà a temps o en davant
a tot.

La terra continua impressionant per la seva
realitat. Jo he perdut les meves il·lusions
per un pecet increment, tot mirant els mi-
ros. A tu te la han anunciat violent-
ment es contacta directa - i tant! -
amb la llaguna humana. Com comença
el temps! Som revoltes mateixes, que
escoltarem la ràdio, alguna nit, en
aquell laboratori de parets tan blanques?
A vegades penso si aquesta mena de

l'artista que m'inspira la petitesse dels
hombres és un sentiment de mala llei,
i que m'he vergent de formar-hen
dolent per poder-lo experimentar. El cert
és que és un fàctic lamentat amb pietat.
Els homes no tenen la culpa si ens ho
raiem fet d'ells una idea falsa. És justa-
ment estimant-los en el que són que
no ens decepcionem i podem tornar-los
a estimar. De fet, d'ens que el mot
Humanitat no destaca en mi quasi cap
ressò afectiu, en sentu més compassiu
davant dels menys necessitats dels animals
humans que m'envolten.

Molt bé que hagi decidat el taller. Aquest
acabent les tres classes de Diet, s'han acabat
també els cinc cursos heremans. Va acordat m'hi
ha fet pensar en tu. Una institutriu acompanya
una nena de pocs anys al Museu, i davant de
la Venus de Milo - Vau, nena, que li va
passar a aquesta senyora per veure-se la
vingles?

Tu
Màrtir